

přímo dívce navrhla, aby jela do Prahy a dala si pomoci — jak je známo z porotního líčení s Brožovou. A nabídla dívce k tomuto účelu také peníze. Když se dívka nemohla k takovému činu odhodlat, tu paní Křepínská jí řekla: „To tak dnes dělají všecy, kam by se došlo, kdyby všecko se bralo tak úzkostlivě.“

Ze soudních spisů o případu Marie Brožové je zjištěno, že paní Křepínská se tehdy k tomuto činu doznala. Přiznala, že Marii Brožovou naváděla k cestě do Prahy a že jí dala 1000 Kč na zaplacení lékaře za nedovolený zákrok. Nyní však paní Marie Křepínská popírala, že by byla slečnu Brožovou naváděla k onomu zákroku. Práví: „On, syn, byl uzavřený, s ničím se mi nesvěřoval.“

A předstupuje Marie Brožová. Je jednoduše, ale vkusně oblečena už podle jarní módy, na živůtku má kytičku fialek. V bledém obličejí jsou znaky utrpení a prudké, neústupné a snad i démonické povahy. Vypadá starší, než je, a to je zcela pochopitelné — po tom, co bylo.

„Vy jste Marie Brožová, 24letá, z Českého Brodu. Byla jste nedávno souzena před porotou...“

„Ano.“

„Proč?“

„Pro ten případ.“

„To nám musíte říci, pro jaký případ!“

Svědčce tiše a zastřeným hlasem odpovídá: „Že jsem střelila na Křepínského.“

„Kde žijete teď?“

„U rodičů.“

„Máte svědčit o tom, že vás Marie Křepínská naváděla k tomu, abyste se zbavila následků těhotenství a že vám dala k tomu účelu peníze. Zákon vzhledem k tomu, že výpovědi mohla byste po případě i sobě způsobiti hanbu, anebo výpověď vaše mohla by mít za následek, že by třeba proti vám znovu mohlo býti zavedeno šetření, dává vám právo, vzdáti se svědectví. Chcete tedy svědčeti?“

Opět tak tiše práví svědkyně: „Nepřeji si svědčeti...“

Ta, které byl zastřelen syn, sedí na židli; má nepříjemné oči, pohled panovačný a takový, který studí; nemá asi přítelkyni. A před ní stojí ta, která jí zabila syna. Obě ženy se chrání na sebe byt jen pohlédnout. Ale Marie Brožová učinila, co mohla. Ačkoliv v jejím srdci nemůže býti lásky k obžalované, snad ani k celému světu, který jí nedal prožít mládí a první lásku šťastně a radostně, přece prokázala matce toho, s nímž tak krutě zúčtovala, značnou službu.

Senát odchází k poradě. Tu přichází i starý manžel obžalované paní Křepínské. Líbí jí a hladí. Je to pěkné; jsou to evangelií, lidé s vyspělou rodinnou a kulturní tradicí.

A pak senát paní Marii Křepínskou osvobozuje, jelikož jediná svědkyně, která tu padá na váhu, vzdala se svědectví.

Víme, že senát rozhodl přesně podle zákona; pak ale bylo zbytečno hájiti Křepínskou tak zvláštním způsobem, jak to učinil její obhájce Dr. Bouček, který končil svou obhajobu slovy, že obžalovaná zaujímá v Českém Brodě význačné společenské postavení, že vystupuje v nejlepší tamní společnosti a proto tedy má býti osvobozena...

Případ Marie Brožové je tedy skončen

úplně. Dívce z její první lásky a z jejího mládí zůstala jen ta kytička fialek. Stačí to k novému životu?
—ý.

Dohra pražského porotního procesu.

(Zemský trestní soud v Praze.)

V tomto porotním období byl osvobozen hostinský J. Šesták z Vrbna, kterému byla kladena za vinu nedokonaná vražda na milenci své ženy obchodníku Václ. Fialovi. Tehdejší porotní líčení, o němž jsme zevrubně referovali v č. 9. „Soudní Sině“, jasně ukázalo, jaký kabrňák je Václav Fiala. Je otcem dvou dětí, má ženu, ale to vše mu nevádí, aby nerozvrátil manželství Šestákových, s nimiž bydlil pod jednou střechou. Tento záletný obchodník kužemi neměl nic jiného na práci, nežli rozsévati neštěstí, a to se mu u Šestákových podařilo v míře vrchovatě. Hrozil Šestákové ženě i jejímu muži zabitím a odděláním. Vyhržoval jí, jestliže řekne něco svému manželu o milostném poměru, který s Fialou na jeho nátlak udržovala, že ji zastřelí. „Koukej“ — hrozil při jedné příležitosti — „koukej, takhle ti trochu smáčknu krk a bude po tobě jako po kotěti. Zastřelím tvého muže před tvýma očima a pak tebe.“

Tyto a podobné výhrůžky na adresu Šestákových pronášel i v hospodě, kde ukazoval revolver, a vyhrožoval i jiným osobám. Mimo to, když Šesták učinil na něho oznámení, přemlouval jeho ženu ke krivému svědectví, jinak že ji odpraví.

Zaloba na něho před senátem v. r. dra Hladíka vznesená vinila jej ze zločinu nebezpečného vyhrožování, svádění ke krivé výpovědi a přestupku zbrojního patentu.

Dostal tři měsíce těžkého žaláře bezpodmínečně.

Zalobu vedl stát. zást. dr. Sudoma.

Mezi svědky se vypravovalo, že Fialova manželka, rádná žena, zadala již o rozvod svého manželství na základě skutečnosti, zjištěných při porotním líčení proti hostinskému Šestákovu.

Ale měl by tak učiniti i dobrácký Šesták, neboť i proti jeho ženě toho vyšlo na jeho dost a dost...

Volební pivo.

(Krajský soud v Plzni.)

V celé republice měly zemské a krajské soudy v posledních dvou měsících plně ruce práce s hostinskými, kteří v den před volbami a v den voleb do parlamentu dne 15. listopadu 1925 čepovali pivo a jiné lih obsahující nápcje. U některých soudů ještě nejsou vyřízeny všechny žaloby toho druhu. Praxe všech soudů sjednotila se na trestech vězení v trvání od tří do 14 dnů, téměř vesměs podmínečně, poněvadž hostinští bývají lidmi zachovalými a mají i pověst dobrou. O několika zajímavých případech jsme také přinesli referáty.

Ale případ nad jiné zajímavý rozhodován byl minulý týden u krajského soudu v Plzni. Plzeňští hostinští, právě jako jiní a jako většina obyvatel, těžce nesli prohibiční zákon,

platný po celé dva dny; plzeňští hostinští tím spíše, že v den po volbách konal se v Plzni výroční trh, na který sjíždí se vždy už večer před ním velmi mnoho kupců. Proto se vypravil místopředseda Společenstva hostinských p. Aug. Soukup, kavárník z Dominikánské ulice, k policejnímu řediteli v Plzni se žádostí, zda nebylo by možno zaříditi věc tak, aby zákaz nebyl porušen a pivo přece bylo možno čepovati.

Jaký byl průběh této intervence, nevíme. Jisto je však — jak vyplývá z mnoha soudních případů — že kavárník Soukup jako funkcionář společenstva sdělil řadě hostinských v Plzni, že policejní ředitelství nebude činiti udání na ty hostinské, kteří v den voleb začnou čepovat po 7. hodině večerní. Následkem toho četní plzeňští hostinští po 7. hodině počali čepovat, byli však policejními strážníky přistiženi a učiněno na ně trestní oznámení.

U soudu se hájili hostinští tím, že jim bylo k tomu povolaným funkcionářem společenstva sděleno, že čepovat smějí. Kavárník Soukup potvrdil u soudu tuto jejich výpověď a sdělil, že v takovém smyslu měl věc sjednánu s policejním ředitelem plzeňským. Nemůže prý za to, že policie ujednání nedodržela.

Policejní ředitel, volaný jako svědek, popřel ovšem, že by byl učinil s kavárníkem Soukupem podobné ujednání a uvedl také, že ani takové sliby mu nemohl dát, poněvadž musí dbáti ustanovení zákona, jenž bezpodmínečně prodej lihových nápojů zakazuje.

Kavárník Soukup však na svém tvrzení setrval a tak tahle historie zůstává prozatím nejasná a nevysvětlitelná na škodu věci.

Teď však přijde věc zajímavá. Všichni hostinští byli, jak jsme již sdělili, žalováni a každý odsouzen do tubého vězení na jeden týden s podmíněným odkladem výkonu trestu na jeden rok. Kavárník Soukup byl žalován také, ale s ním proces trval nejdéle. Líčení bylo několikrát odročeno, až minulý týden byla věc skončena. Pro Soukupa dopadla dobře. Byl osvobozen přes to, že byl žalován jako ostatní. Ptáte se, proč byl zproštěn? Inu, kavárník Soukup zodpovídá za kavárnu, a za výčep, kde se pivo čepovalo, zodpovídá podsudní, a měl tedy býti žalován podsudní.

Proslýchá se, že policejní ředitel zažaloval nyní kavárníka Soukupa pro urážku na cti, kterou měl spáchat tím, že o polic. řediteli tvrdil, jako by byl Soukupa nabádal k nezákonným činům.

Podle našeho názoru bylo by nejlépe, aby zákon ze dne 31. ledna 1919, resp. jeho § 29, mluvící o zákazu podávati alkoholické nápoje, byl novelisován v ten smysl, že zákaz prodeje platí jen pro den voleb a jen do té hodiny, kdy skončeno bylo skrutinium. Při dostatečně zaručené tajnosti práva hlasovacího je veškeré jiné omezování osobní svobody voličovy nemístné a nemorální.

Zajímavé rozhodnutí.

(Nejvyšší soud v Brně.)

V listopadu 1924 konaly se v Šebíšovcích na Těšínsku volby do obecního zastupitelstva. Jak už to u voleb musí být, předstihovaly se

všechny politické strany v získání sympatií u voličstva. Pracovalo se dům od domu, od jednoho k druhému a ovšem neposlední význam měly letáky. Četnictvu z vedlejší obce Dol. Domaslovic dostaly se různé závadné letáky do rukou a při pátrání zjišťovalo se, že o jejich rozšíření mezi lid pečovali zvláště Ludvík Filipec a Frant. Adámek. Četnictvo je tudíž udalo, v trestním oznámení věc vylíčilo, připojilo několik letáků a okresní soud v Mor. Ostravě v prosinci 1924 oba odsoudil k 10 Kč pokuty pro nedovolené rozšiřování letáků. Rozsudek stal se právoplatným a odsouzení ihned pokuty zaplatili.

Za půl roku však dostali Filipec i Adámek obžalovací spis. Státní zastupitelství je žalovalo podle zákona na ochranu republiky, že způsobem surovým a štvavým veřejně hanobili republiku tím, že rozšiřovali před obecními volbami letáky závadného obsahu. Žalování podali proti obžalobě námítky k vrchnímu zemskému soudu v Brně, avšak nepochodili. Obžaloba prohlášena za přípustnou a při hlavním přelíčení u krajského soudu v M. Ostravě byli oba obžalováni přes svůj poukaz, že jsou již po druhé stíháni pro totéž svoje jednání, odsouzení bezpodmínečně pro přečin rušení obecního míru podle zákona na ochranu republiky.

Proti tomuto odsuzujícímu rozsudku podali oba obžalováni zmateční stížnost, v níž uplatňovali zvláště, že iich stíhání je podle zákona vůbec vyloučeno, jelikož již jednou byla věc soudně rozsouzena a není přípustno někoho stíhati dvakrát pro tentýž trestní čin. Poukazovali zvláště na to, že takové opětne stíhání a opětne potrestání pro tentýž trestní čin znamená ve svých důsledcích ohromné ohrožení bezpečnosti občana a velikou právní nejistotu, jelikož by státní zastupitelství mohlo několikrát za sebou přijíti a vždy s jiné stránky pro tutéž věc občana stíhati.

Nejvyšší soud, zabývaje se nyní touto zmateční stížností, vyhověl jí, rozsudek I. instance zrušil a oba obžalované osvobodil. Ve svém odůvodnění prohlásil zásadu, že zavedením trestního řízení k určité obžalobě byla tato spotřebována, a bylo-li řízení s právní mocí skončeno, žalobní právo pomínulo. Státní zastupitelství vyčerpalo a spotřebovalo svoje právo stíhací a nesmí se k témuž skutku ještě jednou vraceti. Právo stíhací tedy pomínulo a obžalování nesmějí býti znovu stíháni a trestáni a proto musil býti už z tohoto důvodu rozsudek jako nezákonný zrušen a oba obžalováni osvobozeni.

Nový trik na staré babičky.

(Krajský soud v Olomouci.)

Reinhold Vydra je hlavním povoláním podvodník a vedlejším povoláním tkadlec, kterémužto poslednímu oboru je rádně vyučen. Neprovozuje však od let svoje řemeslo, které dávno zaměnil za povolání výnosnější, třebaže byl už pro ně víc než dvacetkrát trestán. Vydra je vynalézavý a ve svém nynějším povolání přijde vždy s něčím novým. A tak i v tomto případě, o němž dnes referujeme.

Bylo to právě asi před měsícem, kdy únorové slunce povylezlo z nízkých mraků a